

Karkó Ádám

[Uram]

tükör előtt állok jobb vállam
lejjebb a bal följebb
orientálódik bennem a lélek
az asztal fölött kereszt lóg
mert Istent keresem
ugye Uram? csak kereslek
mert nekem sincs fentebb

emlékszel milyen az ember
nem a közhelyek érdekesek benne
amikor a váll kiegyenesedik
áthathatatlan gát lesz az ember
s a hallgatás szerénység

ballagok át az úton
zöld az ég alja
tudom Uram hogy üzemszünet
van ilyenkor
a gép leáll
koslatod hódolóid fricskáját
ismersz te is balga képletekbe
menekvő ellenségeket
barátok azok mind
szoktak-e követni
vállad felett orrodba fújni
írni éjjelente hogy rosszabb
ember már nem lehetsz

úgy sem értheted
kicsinyes világod
mert az alkotást
az utókor ítéli meg
rossz ember lennél
uram rosszabb
még nálam is

KARKÓ ÁDÁM (1997) költő. A Pázmány Péter Katolikus Egyetemen szerzett magyar-történelem szakos diplomát. Az *Új Köznevelés* pedagógiai magazin szerkesztője.

Arról, hogy miért nehéz

Jaginak

Arról, hogy miért
nehéz, mindig írunk.
Hogy nem leszünk,
s nem voltunk
jogos örökösei
a nagyvilágnak
talán a mi hibánk.

Arról, hogy miért
nem írok rólad, nehéz
beszélnem sokat.
Porba hullott
verseidet olvasom,
ha az olvasás
segítené enyhíteni...

Arról, hogy miért
nem vagy már,
csak beszélek és
beszélek, mintha
ezzel visszatérhetnél,
de minek is?
Az okod
igazolta döntésedet.

Arról, hogy miért
nehéz, nem lehet
egyszerűen elkészíteni
bármilyen összetett
végterméket, mint ezt.
Egyre csak újjá-
szülnek az emlékek.

Megtanulhatok élni?

In memoriam Kántor Péter

most hogy ez is végetért
hogy az étellel szakított
életed az éjszaka
lámpákat gyújtott hogy
lássanak az emberek
olvasok pár verset
megtanultam ezt is lassan
napközben ha a nap lemegy
sétám során fent a hold
látomások a duna vizén
zengő-bongó gondolat-
halmazok apálya-dagálya
képes vagyok egymagamban
meglenni ha a szükség
megkívánja bár én nem kívánom
a segítséget jó nélküle olykor
főzök mosok takarítok
hajszolom a nappalokat
újságcikkek fetrengenek
szerte-széjjel a weboldalon
szobám magánya elodáz
tekerek biciklit
kosarazni is egyre jobban tudok
poros úton unos-untalan
lóbálom lábaimat
kiveszőben mégis belül
az érzés hogy vajon
megtanulhatok-e élni?
parkban ülök nézem
amint kacsák szemei
csillannak meg a tó tükrében
tízből egy érzékeli a tekintetem
megtanulhatok-e élni mondd
ha közben semmi gond
nem űz a tanulásba
lázás éjjelek úsznak el álmaimban

fokról fokra állok egy létrán
reng a föld s mászok
egyre följebb mert fönt
meglelem ha létezik
a választ amit régen is feltettem
magamnak amit feltehet az ember
újra meg újra és egyre többször
amit halálot újra kérdéssé formált
megtanulhatok élni

© Gergye Krisztián